

200703222/1.

Datum uitspraak: 26 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/02290 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 april 2007 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 december 2006 heeft appellant (hierna: het COA) een verzoek van . (hierna: de vreemdeling) om vergoeding van legeskosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 april 2007, verzonden op 11 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COA een nieuw besluit op het verzoek neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COA bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COA) zijn, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van die wet, van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de Wet COA.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, is het COA onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het COA taken als bedoeld in het eerste lid opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

Ingevolge artikel 12 kan de minister regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

Krachtens deze bepaling heeft de minister de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) vastgesteld.

In artikel 3 van de Rva 2005 is bepaald aan welke categorieën asielzoekers of daarmee gelijk te stellen categorieën vreemdelingen door het COA opvang wordt geboden.

Ingevolge artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, omvat de opvang in een opvangvoorziening in elk geval betaling van buitengewone kosten.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, die hij heeft gemaakt.

Ingevolge het tweede lid zijn buitengewone kosten noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen

worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

Ingevolge het vijfde lid, voor zover thans van belang, zijn kosten die samenhangen met een door de asielzoeker ingediende aanvraag als bedoeld in artikel 24, tweede lid, van de Vw 2000 in ieder geval geen buitengewone kosten, als bedoeld in het eerste lid.

In het zesde lid wordt een limitatieve opsomming gegeven van gevallen waarin kan worden afgeweken van het bepaalde in het vijfde lid.

2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling ten tijde van belang moet worden aangemerkt als een vreemdeling die op de voet van artikel 3, derde lid, van de Rva 2005 is gelijkgesteld met de in het tweede lid van die bepaling genoemde categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden. Evenmin is in geschil dat artikel 17, zesde lid, van de Rva 2005 niet op de vreemdeling van toepassing is.

2.3. In de enige grief klaagt het COA dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 18 december 2006 een voldoende draagkrachtige motivering ontbeert.

2.3.1. In voormeld besluit heeft het COA een verzoek van de vreemdeling om vergoeding van legeskosten ten behoeve van een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen, omdat ingevolge artikel 17, vijfde lid, van de Rva 2005 legeskosten niet als buitengewone kosten door het COA worden vergoed en van een geval als vermeld in het zesde lid van dit artikel geen sprake is.

Onder deze omstandigheden en in aanmerking genomen dat artikel 17 van de Rva 2005 een algemeen verbindend voorschrift is, waarvan het COA niet kan afwijken, kon het COA ter motivering van zijn besluit volstaan met een verwijzing naar dit voorschrift en bestaat geen grond voor het oordeel dat het besluit van 18 december 2006 een voldoende draagkrachtige motivering ontbeert.

Dat het COA een eerder verzoek van de vreemdeling om vergoeding van legeskosten ten behoeve van een dergelijke aanvraag wel heeft ingewilligd, wat de reden hiervoor ook is geweest, leidt, gelet op het dwingend karakter van voormeld artikel 17, vijfde lid, niet tot een ander oordeel.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 18 december 2006, gelet op het vorenstaande, alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 april 2007 in zaak no. AWB 07/02290;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

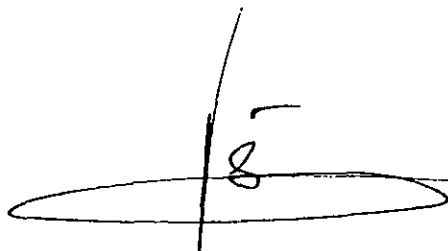
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juli 2007

32-487.

Verzonden: 26 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Bylage 2

COA

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De heer
O&I locatie Alkmaar
Picassolaan 9
1816 MD Alkmaar

cluster
Noord-Holland

datum 18 december 2006
oms kenmerk
onderwerp Beschikking buitengewone kosten
inlichtingen bij S. Landman
doorkiesnummer 072-5180700
fax 072-5180721
bijlage(n) -
uw brief 14 november 2006

postbus 264
1800 AG Alkmaar
telefoon 071 514 21 00

Geachte heer

Inleiding

Bij schrijven van 14 november 2006 heeft u het COA verzocht tot vergoeding van de door u verschuldigde buitengewone kosten in verband verlengen legeskosten. Het COA bericht u hierbij als volgt:

Besluit

Het COA heeft uw aanvraag afgewezen. Hieronder volgt de reden waarom uw aanvraag is afgewezen.

Juridisch kader

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) is bepaald:

*'De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen:
(...)*

g. betaling van buitengewone kosten.'

In artikel 17 van de Rva 2005 is vervolgens bepaald wat onder buitengewone kosten dient te worden verstaan. Artikel 17, tweede en derde lid van de Rva 2005 bepaalt in dit verband:

'Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.'

en

'Buitengewone kosten worden slechts betaald voorzover vooraf door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.'

Artikel 17, vijfde lid van de Rva 2005 luidt:

'Kosten die samenhangen met een door de asielzoeker ingediende aanvraag als bedoeld in artikel 24 tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000, dan wel met een door de asielzoeker gepleegde onrechtmatige daad, gepleegd misdrijf of begane overtreding zijn in ieder geval geen buitengewone kosten zoals bedoeld in het eerste lid.'

In artikel 17, zesde lid Rva 2005 is een uitzondering opgenomen op de hoofdregel dat legeskosten niet voor vergoeding als buitengewone kosten in aanmerking komen. Deze uitzondering geldt alleen voor de in artikel 17 zesde lid omschreven gevallen.

Buitengewone kosten kunnen derhalve voor vergoeding in aanmerking komen indien:

- a. vooraf toestemming is verleend door het COA tot het maken van deze kosten

Legeskosten worden echter niet als buitengewone kosten door het COA vergoed.

Motivatie

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft met de invoering van de Rva 2005 het oogmerk gehad legeskosten niet langer als buitengewone kosten te vergoeden. Dit is in lijn met het beleid (Kamerstukken II, 2003/04, 29 200 VI, nr 165) zoals tussen de Minister en de Tweede Kamer overeengekomen en waarvan het uitgangspunt is dat voor on- en minvermogende geen apart tarief zal gelden en evenmin een hardheidsclausule zal worden voorzien. Tevens is de vreemdeling zelf verantwoordelijk voor het nakomen van zijn (financiële) verplichtingen. Met de wijziging van artikel 17 lid 5 Rva 2005 (Staatscourant 12 september 2006 nr 177) is de bedoeling van de Minister expliciet in Rva 2005 opgenomen.

De uitzonderingsbepalingen van artikel 17, zesde lid van de Rva 2005 zijn voorts niet op u van toepassing.

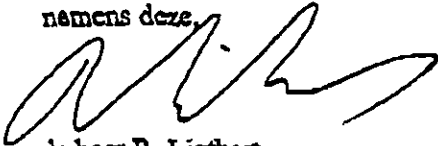
Nu het verzoek tot vergoeding van de legeskosten geen grondslag vindt in artikel 17 van de Rva 2005, zal het COA niet overgaan tot het vergoeden van de legeskosten.

Rechtsmiddelenclausule

Als u het niet eens bent met dit besluit kunt u beroep bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage instellen. U kunt dit doen binnen vier weken na de dag waarop het besluit aan u bekend is gemaakt. Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
Faxnummer 023 - 512 66 01

Voor het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
de Algemeen Directeur,
namens deze,

de heer R. Ligthart
manager Opvang

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/02290

V-nr:

inzake: i, geboren op van Ghanese nationaliteit, wonende te
, eiser,
gemachtigde: mr. F. Kilic, advocaat te Amsterdam,

tegen: Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA), verweerder,
gemachtigde: M. van Wensveen, ambtenaar bij het COA.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij brief van 14 november 2006 heeft eiser het COA verzocht om vergoeding van de legeskosten in verband met de door hem ingediende aanvraag tot verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel medische noodsituatie. Bij brief van 18 december 2006 heeft verweerder het verzoek afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 15 januari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 31 januari 2007. Op 22 januari 2007 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 februari 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. VOOR HET GEDING RELEVANTE GEGEVENS

De rechtbank gaat bij de beoordeling van dit geschil uit van de volgende door eiser gestelde en door verweerder niet weersproken feiten en omstandigheden.

1. Eiser verblijft sinds 1991 in Nederland. Hij heeft op 25 juli 2001 een aanvraag om een verblijfsvergunning ingediend met als doel medische behandeling. De verzochte verblijfsvergunning is eiser in primo en in bezwaar geweigerd.

2. Op 2 maart 2005 heeft eiser opnieuw verzocht om een verblijfsvergunning met als doel medische behandeling. Op 24 augustus 2005 is aan eiser een verblijfsvergunning verstrekt onder de beperking "verblijf in verband met medische noodsituatie" met een geldigheidsduur tot 2 maart 2006.

3. Eveneens op 2 maart 2005 heeft eiser het COA verzocht om in aanmerking te worden gebracht voor opvang en verstrekkingen. Eiser verblijft sedert 5 mei 2005 in een door het COA verzorgde noodopvanglocatie.

4. Eisers verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie, geldig tot 2 maart 2006, is in januari 2006 verlengd tot begin 2007. De legeskosten die eiser in verband met deze verlenging moest betalen zijn door het COA vergoed, na verzoek daartoe van eiser van 26 januari 2006.

5. Eiser heeft vervolgens wederom verzocht om verlenging van zijn verblijfsvergunning in verband met medische noodsituatie. De verblijfsvergunning is op 25 januari 2007 verlengd tot 2 maart 2008. Het in dit geding voorliggende verzoek om vergoeding van de legeskosten houdt verband met deze aanvraag om verlenging van de verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie. Aan eiser is geen verblijfsdocument afgegeven, omdat de leges niet zijn betaald. Eiser kan hierdoor geen woonruimte en sociale voorzieningen aanvragen. Hij verblijft nog immer in de door het COA geregelde noodopvang.

6. Eiser is nierdialysepatiënt. Hij wordt drie maal per week gedialyseerd.

III. OMVANG VAN HET GEDING

1.1 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat legeskosten niet langer als buitengewone kosten worden vergoed. Hiertoe is redengevend dat de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie met de invoering van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) het oogmerk had om, overeenkomstig het beleid, legeskosten niet langer als buitengewone kosten te vergoeden. Het uitgangspunt is dat voor on- en minvermogenenden geen apart tarief zal gelden en dat evenmin in een hardheidsclausule zal worden voorzien. De vreemdeling is zelf verantwoordelijk voor het nakomen van zijn (financiële) verplichtingen. Eiser valt niet onder de uitzonderingen van het zesde lid van artikel 17 van de Rva 2005.

1.2 Verweerder heeft ter zitting desgevraagd nog de volgende toelichting op zijn standpunt gegeven. Anders dan vroeger is er met de invoering van de Rva 2005, ongeacht de schrijnendheid van de situatie en ongeacht of sprake is van een medische noodsituatie, thans geen enkele ruimte meer voor vergoeding van legeskosten. De minister heeft dit uitgelegd in de brieven van 8 maart 2005 en 6 juli 2005. Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) van 8 november 2006, 200603724/1, volgt dat, ook in het geval van verlenging van een reguliere verblijfsvergunning, niet in de vergoeding van de legeskosten wordt voorzien.

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. De legeskosten voor de verlenging van eisers vergunning voor medische noodsituatie zijn noodzakelijke kosten waarin niet op andere wijze kan worden voorzien door eiser, die in de noodopvang verblijft, geen financiële middelen heeft en in een medische noodsituatie verkeert. Eiser leidt uit de brieven van de Minister van 8 maart 2005 en 6 juli 2005 af dat er wel ruimte bestaat voor het vergoeden van legeskosten in het geval van een medische noodsituatie. Dat eiser zich in een noodsituatie bevindt, is niet in geschil. Eiser ondergaat drie maal per week een nierdialyse. Daarbij is van belang dat verweerder recent in 2005, toen de Rva 2005 al van kracht was, diverse malen wel degelijk legeskosten heeft vergoed. Zo heeft verweerder bij de vorige verlengingsaanvraag van eiser de legeskosten wel vergoed, terwijl toen de Rva 2005 al in werking was getreden. Niet uit het oog dient te worden verloren dat eiser een bijzonder geval is. Betaling van de legeskosten is noodzakelijk om zijn verblijfsstatus verlengd te krijgen.

IV. REGELGEVEND KADER

1. Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet COA zijn, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000, de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van die wet van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de wet COA.

2. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de wet COA, is het COA onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers. Ingevolge het tweede lid kan de minister het COA taken als bedoeld in het eerste lid opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

3. Ingevolge artikel 12 van de wet COA kan de minister regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Wet. Krachtens artikel 12 van de wet COA heeft de minister de Rva 2005 vastgesteld.

4. Ingevolge artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de Rva 2005 omvat de opvang in een opvangvoorziening in elk geval betaling van buitengewone kosten.

5. Ingevolge artikel 17 van de Rva 2005 kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, die hij heeft gemaakt. In het tweede lid van artikel 17 van de Rva 2005 is bepaald dat onder buitengewone kosten moet worden verstaan noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald. Ingevolge het derde lid van artikel 17 van de Rva 2000 kunnen buitengewone kosten slechts worden vergoed voorzover vooraf door het orgaan aan de asielzoeker toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming. Ingevolge het vijfde lid van artikel 17 van de Rva 2005 zijn kosten die samenhangen met een door de asielzoeker ingediende aanvraag als bedoeld in artikel 24, tweede lid van de Vw 2000, (...) in ieder geval geen buitengewone kosten zoals bedoeld in het eerste lid. Ingevolge het zesde lid van artikel 17 van de Rva 2005 wordt er voor minderjarige alleenstaande vreemdelingen en statushouders die een aanvraag indienen voor verblijf bij kind een uitzondering opgenomen op de hoofdregel dat legeskosten niet worden vergoed.

6. Uit de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 (Staatscourant van 12 september 2006, nr. 177) blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval het noodzakelijke kosten betreft en in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien. Voorwaarde hierbij is dat de kosten in enige mate (direct of indirect) gerelateerd zijn aan het verblijf in een opvangvoorziening of aan de (medische en mentale) situatie van betrokkene.

7. Bij brief van 8 maart 2005 aan de directeur van het COA heeft de minister nader toegelicht dat het sinds de inwerkingtreding van de Rva 2005 niet langer is toegestaan om aanvragers van een verblijfsvergunning regulier legeskosten te vergoeden. Deze brief vermeldt, onder meer, het volgende:

“In de Rva 2005 staat de mogelijkheid tot het vergoeden van legeskosten niet meer genoemd in de toelichting op artikel 17. De bij het oude artikel aangehaalde voorbeelden zijn uit de toelichting geschrapt, met het oogmerk dat het COA in principe afziet van de vergoeding van leges voor de aanvraag van vergunningen, die niet gerelateerd zijn aan het verblijf in een opvangvoorziening. De zinsnede in de toelichting op artikel 17 Rva 2005 dat “kosten gerelateerd moeten zijn aan de (medische en mentale) situatie van betrokkene”, dient te worden begrepen als het bieden van een mogelijkheid aan het orgaan om een financiële bijdrage te kunnen leveren als zich een incidenteel, acuut medisch geval voordoet, dat zonder vergoeding van bijgaande kosten door het orgaan, als schrijnend kan worden aangemerkt. Deze zinsnede beoogt niet in de mogelijkheid te voorzien dat het COA de leges voor een reguliere aanvraag voor medische behandeling vergoedt.”

8. De brief van 6 juli 2005 van de minister aan het COA vermeldt, onder meer, het volgende:

“Bij brief van 11 april 2005 reageert u op mijn schrijven van 8 maart 2005, waarin ik aangaf dat er onder het regime van de Rva 2005 geen ruimte meer is voor de vergoeding van leges door het COA. In uw reactie geeft u aan dat u denkt dat artikel 17 van de Rva 2005 wel degelijk ruimte biedt voor de vergoeding van leges, die verschuldigd zijn bij de aanvraag van een reguliere verblijfstitel. (...)”

U geeft drie categorieën, waarvan u denkt dat in die gevallen de aanvragers wel in aanmerking moeten komen voor de vergoeding van de verschuldigde leges door het COA. Hieronder geef ik mijn visie op de drie door u aangedragen categorieën:

1. een aanvraag wegens een medische noodsituatie.

(...)

Indien de vreemdeling van mening is dat zijn situatie zodanig is dat hij in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning op deze grond, dan ligt het op zijn weg om daarbij te voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld aan het indienen van een aanvraag. (...) Hiertoe behoort het voldoen aan de voor deze aanvraag verschuldigde leges. (...) Het COA moet in dit verband geen bemoeienis krijgen met deze procedure en daarom vind ik het een ongewenste situatie dat het COA die leges zou vergoeden als buitengewone kosten, noch op basis van een eigenstandig onderzoek, noch als daarvoor de artsen van het ambulant artsenteam van de BMA worden ingezet. Het levert een ongewenste situatie op als het ambulant artsenteam oordeelt dat de medische situatie van de vreemdeling voldoende grond biedt voor vergoeding van de leges door het COA, waarna de IND na eigen (medisch) onderzoek beslist dat de medische conditie van de aanvrager niet voldoende acuut is om in aanmerking te komen voor een vergunning op grond van medische noodsituatie. (...) Ook is het van belang in dit verband op te merken dat het enige feit dat een vreemdeling een aanvraag heeft ingediend voor een vergunning op basis van het beleid medische noodsituatie, in feite geen grond biedt voor de aanname dat in het geval van die vreemdeling ook daadwerkelijk sprake is van een medische noodsituatie. Hiervoor kan in beginsel iedere vreemdeling een aanvraag indienen. Dit is in mijn optiek eveneens een belangrijk argument om te stellen dat het niet op de weg van het COA ligt om over te gaan tot het vergoeden van de leges van vreemdelingen voor het aanvragen van vorenbedoelde verblijfsvergunning."

V. BEOORDELING DOOR DE RECHTBANK

1. Eiser heeft verweerder verzocht om vergoeding van legeskosten die samenhangen met een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning. Verweerder heeft deze vergoeding geweigerd. Vertrekpunt voor de beoordeling van het geschil is de tekst van het vijfde lid van artikel 17 van de Rva 2005. Die luidt dat kosten die samenhangen met een door de asielzoeker ingediende aanvraag als bedoeld in artikel 24, tweede lid van de Vw 2000, (...) in ieder geval geen buitengewone kosten zijn.

2. In de brieven van 8 maart 2005 en 6 juli 2005 heeft de minister aan het COA nader verduidelijkt hoe het nieuwe artikel 17 van de Rva 2005, waaronder het vijfde lid van die bepaling, dient te worden begrepen en toegepast. De Rva 2005 is een ministeriële regeling op basis van artikel 12 van de Wet COA, en daarmee een algemeen verbindend voorschrift. Uit de formulering van artikel 17 van de Rva 2005 volgt, dat een asielzoeker op basis van dat artikel enkel vergoeding kan ontvangen voor buitengewone kosten. De bepaling biedt geen ruimte om, indien geen sprake is van buitengewone kosten, tot vergoeding over te gaan. Er is in dit opzicht geen beleidsvrijheid. De brieven van de Minister van 8 maart 2005 en 6 juli 2005 zijn dan ook geen beleid in de zin van artikel 1:3, vierde lid, van de Awb. Wel laat de term buitengewone kosten uit artikel 17 van de Rva 2005 ruimte voor interpretatie. In de brieven van 8 maart en 6 juli 2005 legt de minister als opsteller van de regeling uit wat in de regeling wordt bedoeld met de term buitengewone kosten. De toelichting van de minister op de interpretatie van de term buitengewone kosten, zoals weergegeven in de brieven van 8 maart 2005 en 6 juli 2005, acht de rechtbank om deze reden bindend.

3. De rechtbank leidt uit de brief van de minister van 8 maart 2005 af dat met de invoering van de Rva 2005 (onder meer) is beoogd de praktijk waarbij leges voor aanvragen om een reguliere verblijfsvergunning als buitengewone kosten werden vergoed, een halt toe te roepen. De rechtbank leidt uit deze brief, bezien in samenhang met de toelichting bij artikel 17 van de Rva 2005, ook af dat hierbij is beoogd om enige ruimte te behouden voor vergoeding van kosten die samenhangen met een incidenteel, acuut medisch geval, waarbij ook sprake moet zijn van enige relatie met verblijf in een opvangvoorziening.

Uit de brief van 8 maart 2005 volgt dat als zodanige kosten niet kunnen worden aangemerkt de kosten die gemaakt moeten worden voor een reguliere aanvraag voor medische behandeling. Uit de brief van 6 juli 2005, bezien in samenhang met de brief van 8 maart 2005, leidt de rechtbank voorts af dat als dergelijke kosten evenmin kunnen worden aangemerkt leges die samenhangen met een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning in verband met medische noodsituatie. Wanneer een dergelijke aanvraag wordt ingediend, staat namelijk nog niet vast dat ook daadwerkelijk van een medische noodsituatie sprake is.

4. Onder verwijzing naar rubriek II (voor het geding relevante gegevens) stelt de rechtbank vast dat in onderhavig geval geen sprake is van een verzoek om vergoeding van leges in verband met een aanvraag om een verblijfsvergunning voor medische behandeling. Evenmin is sprake van een verzoek om vergoeding van leges dat samenhangt met een eerste aanvraag om een verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie. Eiser is immers al sedert 24 augustus 2005 in het bezit van een verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie. De leges die eiser vergoed wil zien, hangen samen met een aanvraag om *verlenging* van zijn verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie. Bovengenoemde brieven vermelden niet dat leges die moeten worden voldaan bij een aanvraag om een dergelijke verblijfsvergunning niet als buitengewone kosten kunnen worden aangemerkt en vergoed.

5. Onder verwijzing naar rubriek II (voor het geding relevante gegevens) constateert de rechtbank voorts dat eisers medische situatie in het verleden meermaals is beoordeeld en dat die beoordelingen hebben geleid tot de vaststelling dat eiser in een medische noodsituatie verkeert. Dat dat zo is, is tussen partijen ook niet in geschil. Er is sprake van ernstige medische problematiek. Eiser wordt drie maal per week gedialyseerd en komt te overlijden wanneer behandeling uitblijft. Uit bovengenoemde brieven volgt, zoals gezegd, niet dat vergoeding van leges in verband met een aanvraag om *verlenging* van een verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie niet is toegestaan, terwijl uit de brieven wel volgt dat beoogd is enige ruimte te houden voor vergoeding van kosten die samenhangen met incidentele, acute medische gevallen. Voorts is niet in geschil dat eiser nog immer in de door verweerder verstrekte noodopvangvoorziening verblijft. Niet kan dan ook gezegd worden dat de kosten in dit geval niet in enige mate gerelateerd zijn aan verblijf in de opvang. De rechtbank is op grond van deze omstandigheden, in onderling verband en samenhang bezien, van oordeel dat niet, althans niet zonder nadere motivering, valt in te zien dat en waarom de situatie van eiser niet als incidenteel, acuut medisch geval kan worden gekwalificeerd, dat zonder vergoeding van de hier bedoelde kosten door verweerder, als schrijnend kan worden aangemerkt. Een motivering als hier bedoeld ontbreekt in het bestreden besluit. Naar het oordeel van de rechtbank is het besluit hierdoor ondeugdelijk gemotiveerd.

6. De rechtbank heeft bij haar oordeelsvorming in aanmerking genomen dat uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting naar voren is gekomen dat na inwerkingtreding van de Rva 2005 en nadat de minister aan het COA bovengenoemde brieven heeft verzonden nog vergoeding van de legeskosten aan eiser heeft plaatsgevonden in verband met de verlenging van zijn verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie. De rechtbank verwijst hierbij wederom naar rubriek II, overweging 4. De rechtbank acht het, mede gelet op de door verweerder desgevraagd ter zitting gegeven toelichting, niet denkbeeldig dat vergoeding van legeskosten, ondanks de wijzigingen van de Rva, heeft plaatsgevonden omdat de "lokale unit" de situatie van eiser als een incidenteel, acuut medisch geval heeft aangemerkt. Als vergoeding inderdaad om die reden heeft plaatsgevonden, dan valt naar dezerzijds oordeel niet zonder nadere motivering in te zien waarom vergoeding van diezelfde kosten, terwijl de situatie van eiser ongewijzigd is gebleven, thans is geweigerd.

7. In de uitspraak van de AbRvS van 8 november 2006, nummer 200603724/1, heeft de rechtbank geen aanleiding gezien om tot een ander oordeel dan het hierboven uiteengezette te komen. De rechtbank begrijpt uit die uitspraak dat de onderliggende casus een geheel andere was dan de hier voorliggende casus.

Het ging in de zaak die bij de AbRvS heeft voorgelegen in ieder geval niet om een aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning regulier wegens medische noodsituatie, terwijl uit de uitspraak evenmin blijkt dat sprake was van klemmende medische omstandigheden zoals die in deze zaak aan de orde zijn.

8. De slotsom is dat het bestreden besluit een voldoende draagkrachtige motivering ontbeert, zodat dit, wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb, in rechte geen stand kan houden.

9. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en zal bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

10. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

VI. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644-- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan op 10 april 2007 door mr. drs. H.J.M. Baldinger, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M. van der Aar, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

Afschrift verzonden op: **11 APR. 2007**

Conc: MA/DB

Coll: *MA*

D: B

De voorzitter

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake:

Appellant: Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
(COA), vertegenwoordigd door mw mr M. van Wensveen

Verweerder: , vertegenwoordigd door mr F. Kilic

RAAD VAN STATE	
08 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

1. Inleiding

1.1 Appellant (hierna: het COA) tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken (hierna: de rechtbank), van 10 april 2007, kenmerk Awb 07/02290 (bijlage 1). De rechtbank heeft in deze uitspraak het beroep van verweerder gericht tegen het besluit van het COA van 18 december 2006 gegrond verklaard en het besluit van het COA vernietigd. Appellant overlegt haar machtiging waaruit blijkt dat zij bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het instellen van hoger beroep (bijlage 2).

1.2 Een overzicht van de processuele aanloop tot het hierboven genoemd besluit van het COA van 18 december 2006 is gegeven in de aangevallen uitspraak van 10 april 2007. Om herhalingen te voorkomen verwijs ik naar de aldaar geschetste processuele achtergronden.

2. Grievan

2.1 Het COA is van oordeel dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven. Hiertoe wordt door het COA één grief opgeworpen.

2.2 De eerste en enige grief van het COA richt zich tegen rechtsoverwegingen 5 en 6 waarin het volgende wordt overwogen:

"5. Onder verwijzing naar rubriek II (voor het geding relevante gegevens) constateert de rechtbank voorts dat eisers medische situatie in het verleden meermaals is beoordeeld en dat die beoordelingen hebben geleid tot de vaststelling dat eiser in een medische noodsituatie verkeert. Dat dat zo is, is tussen partijen ook niet in geschil. Er is sprake van ernstige medische problematiek. Eiser wordt drie maal per week gedialyseerd en komt te

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

overlijden wanneer behandeling uitblijft. Uit boven genoemde brieven volgt, zoals gezegd, niet dat vergoeding van leges in verband met een aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie niet is toegestaan, terwijl uit de brieven wel volgt dat beoogd is enige ruimte te houden voor vergoeding van kosten die samenhangen met incidentele, acute medische gevallen. Voorts is niet in geschil dat eiser nog in de door verweerder verstrekte noodopvangvoorziening verblijft. Niet kan dan ook gezegd worden dat de kosten in dit geval niet in enige mate gerelateerd zijn aan verblijf in de opvang.

De rechtbank is op grond van deze omstandigheden, in onderling verband en samenhang bezien, van oordeel dat niet, althans niet zonder nadere motivering, valt in te zien dat en waarom de situatie van eiser niet als incidenteel, acuut medisch geval kan worden gekwalificeerd, dat zonder vergoeding van de hier bedoelde kosten door verweerder, als schrijnend kan worden aangemerkt. Een motivering als hier bedoeld ontbreekt in het bestreden besluit. Naar het oordeel van de rechtbank is het besluit hierdoor ondeugdelijk gemotiveerd".

en daarmee in samenhang:

"6. De rechtbank heeft bij haar oordeelsvorming in aanmerking genomen dat uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting naar voren is gekomen dat na de inwerkingtreding van de Rva 2005 en nadat de minister aan het COA bovengenoemde brieven heeft verzonden nog vergoeding van de legeskosten aan eiser heeft plaatsgevonden in verband met de verlenging van zijn verblijfsvergunning wegens medische noodsituatie. De rechtbank verwijst hierbij wederom naar rubriek II, overweging 4. Rechtbank acht het, mede gelet op de door verweerder desgevraagd ter zitting gegeven toelichting, niet denkbeeldig dat vergoeding van de legeskosten, ondanks de wijzigingen van de Rva, heeft plaatsgevonden omdat de "lokale unit" de situatie van eiser als een incidenteel, acuut medisch geval heeft aangemerkt. Als vergoeding inderdaad om die reden heeft plaatsgevonden, dan valt naar dezerzijds oordeel niet zonder nadere motivering in te zien waarom vergoeding van diezelfde kosten, terwijl de situatie van eiser ongewijzigd is gebleven, thans is geweigerd.

Motivering:

2.3 Het COA verzoekt al hetgeen reeds in de beroepsprocedure naar voren is gebracht als hier herhaald en ingelast te beschouwen. De rechtbank geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting en het COA legt hiertoe de volgende motivering ten grondslag. Artikel 17 Rva 2005 kent aan het COA de bevoegdheid tot het betalen van een vergoeding voor buitengewone kosten toe. Artikel 17 Rva 2005 bevat open normen waarbij het in beginsel aan het COA is om te beoordelen of sprake is van buitengewone kosten en of tot betaling van een vergoeding zal worden overgegaan. Ingevolge artikel 13 Wet COA heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken in Integratie de bevoegdheid beleidsregels vast te stellen met betrekking tot de werkwijze en de uitvoering van de

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

taken van het COA. Op grond van deze bepaling is de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie tevens bevoegd om aanwijzingen te geven ten aanzien van de wijze waarop het COA zijn bevoegdheden uitoefent. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft van die bevoegdheid gebruik gemaakt door bij schrijven van 8 maart 2005 en 6 juli 2005 voor te schrijven dat legeskosten niet als buitengewone kosten mogen worden vergoed. De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft daarmee de open normen van artikel 17 Rva 2205 bindend ingevuld. De brieven van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 8 maart 2005 en 6 juli 2005 worden niet aangemerkt als beleid c.q. beleidswijziging waardoor publicatie niet noodzakelijk is.

2.4 Met de publicatie in de Staatscourant op 12 september 2006 (nr.177 / pag 7) is de Rva 2005 gewijzigd. Deze wijziging werkt terug tot 1 januari 2006. Artikel 17 lid 5 Rva 2005 luidt thans;

"Kosten die samenhangen met een door een asielzoeker ingediende aanvraag als bedoeld in artikel 24 van de Vreemdelingenwet 2000, danwel met een door een asielzoeker gepleegde onrechtmatige daad, gepleegd misdrijf of begane overtreding zijn in elk geval geen buitengewone kosten als bedoeld in het eerste lid".

Hoewel uit artikel 17 Rva 2005 (oud) volgt dat legeskosten geen buitengewone kosten zijn, is met de wijziging van de Rva 2005 dit gegeven expliciet opgenomen in de Rva 2005.

Het COA heeft de afwijzing gebaseerd op artikel 17 Rva 2005 met de brieven van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als motivatie van het feit dat op grond van artikel 17 Rva 2005 legeskosten, ook legeskosten van een verlengingsaanvraag, geen buitengewone kosten zijn. Het COA verwijst hiertoe naar de uitspraak van uw Afdeling van 8 november 2006, nr 200603724/1 (productie 8 COA, eerste aanleg). Appellant behoort niet tot één van de in de brief van 6 juli 2005 (productie 6 COA, eerste aanleg) vermelde bijzondere categorieën vreemdelingen aan wie onder omstandigheden de legeskosten kunnen worden vergoed, welke categorieën thans zijn neergelegd in artikel 17, zesde lid, van de Rva 2005 (zie wijziging Rva 2005 van 12 september 2006, Artikel I, onderdeel O). Dat het COA een eerdere verlengingsaanvraag wel heeft vergoed, wat de reden hiervoor ook is geweest, doet aan het opvolgend verzoek om vergoeding van legeskosten van 14 november 2006 niets af. Immers, appellant valt niet onder de vermelde bijzondere categorieën vreemdelingen. Gezien het feit dat de Rva 2005 een algemeen verbindend voorschrift is kan het COA niet overgaan tot vergoeding van legeskosten, ook de legeskosten die betrekking hebben op verlengingsaanvragen, nu deze niet kunnen worden aangemerkt als buitengewone kosten in de zin van artikel 17 van de Rva. De door appellant verschuldigde kosten kunnen, gelet op de brief van de minister van 6 juli 2005 en artikel 17, vijfde en zesde lid, van de Rva 2005 derhalve niet worden aangemerkt als noodzakelijke kosten als bedoeld in het tweede lid van artikel 17 van de Rva 2005, die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald. Van enige ondeugdelijke motivering is geen sprake.

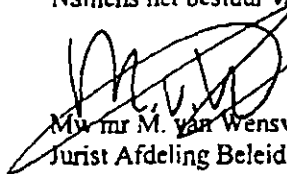

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

3 Conclusie

Gelet op het voorgaande stelt het COA zich op het standpunt dat de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken, van 10 april 2007, kenmerk Awb 07/02290 dient te worden vernietigd en dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Namens het bestuur van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers,

Mr. mr M. van Wensveen
Jurist Afdeling Beleid & Juridische Zaken